
Aflevering 17:

Op stap met Linda Rusbach, verenigingsmanager van City Pirates

Linda Rusbach (1961) ontvangt me op haar 57 ste verjaardag in de kantoren van het Jef Mermans Stadion in Merksem. Als verenigingsmanager van City Pirates is zij het sociale gezicht van de club. Hààr club. Als ‘geboren en getogen Merksemnaar’ zag ze die transformeren van een sterke tweedeklasser (Olse) in de jaren zeventig naar een hulpeloze derdeprovincialer (SC Merksem) rond de eeuwwisseling. En vervolgens ontpoppen tot de stabiele City Pirates vandaag. Daar zette zij mee haar schouder onder. Haar levensmotto: ‘Elk kind, ongeacht kleur of afkomst, moet bij ons kunnen voetballen.’

Door Raf Willems

Ik ontdekte dat veel mensen in de stad eenzaam en hulpbehoevend zijn

‘Ik ben letterlijk opgegroeid in de buurt van het stadion van den Olsé. Spreek uit als volgt: O-L-S-E-E. Ik beleefde de glorie tijd van de club. Ze speelden toen nog in tweede afdeling en er lag een piste rond het veld. Ik kreeg den Olsée met de paplepel binnen. Vader supporterde ook voor Antwerp en hij probeerde me te overtuigen met zijn roodwitte sjaal maar ik puberde en verkoos het paars van Beerschot. Vandaag klopt mijn hart slechts voor één club: City Pirates. En dat zal nooit meer veranderen. Op mijn achttiende besloot ik om niet verder te studeren. Ik had mijn diploma middelbaar onderwijs. Ik luisterde niet naar mijn ouders en wilde meteen gaan werken. Ik vond een job in de sociale sector en ging aan de slag met bejaarden. Ik ontdekte dat veel mensen achter hun gesloten deur zitten en nood hebben aan hulpverlening.’ Ze zag toen al veel eenzaamheid in Merksem. ‘Dat greep mij sterk aan maar ik besloot toen om mij volop te engageren. Ik voerde deze job ongeveer 25 jaar uit, tot in 2004.’

Ik liet me snel overtuigen om afgevaardigde van het jeugdplөгje van mijn zoon te worden

Linda en haar man, Ronneke, werden in 1992 de gelukkige ouders van hun zoon, Kenny. Hij wilde graag voetballen, zij hield aanvankelijk een beetje de boot af, al roepende tegen haar man: ‘Denk niet dat ik iets wil doen hé, want de weekends zijn voor mij.’ Het tegendeel bleek waar!

‘Hij tekende een aansluitingskaart in 1997, toen hij vijf jaar was. Na de tweede match kreeg ik al de vraag: “Mevrouw, wilt u geen afgevaardigde worden want we hebben niemand voor deze groep.” Daar stond ik! Ze moesten me niet lang overtuigen want ik kan

nooit neen zeggen. Ik wil mensen altijd uit de nood helpen. Ik accepteerde dus het aanbod maar begreep onmiddellijk dat dit veel meer inhield dan zomaar wat langs de lijn staan. Integendeel zelfs, het waren vooral andere dingen die op me afkwamen: de kantine regelen, hamburgers bakken, een andere ploeg begeleiden waardoor ik mijn zoon amper zag voetballen. Dat verwijt hij me tot vandaag al lachend als ik zijn voetballerskwaliteiten even in twijfel trek: "Jij moet zwijgen mama want je hebt mij nooit zien sjotten." Ik kan hem helaas geen ongelijk geven. Tot zijn zeventiende verdedigde hij onze geelblauwe kleuren. Dan koos hij voor het...trainerschap. Dat doen we nog steeds: als we zien dat jongens niet gaan doorbreken in het eerste elftal en willen afhaken, stellen we hen voor om trainer te worden. Mijn zoon en enkele vrienden ontvingen op dat gebied een fantastische opleiding van coördinator Paul Baetens. Op die wijze blijven deze jongens zich inzetten voor de club.'

Ik voelde me meteen thuis bij de visie dat voetbal ook een sociaal fenomeen moet zijn

Met 'den Olsée' ging het steil bergaf. Linda zag met lede ogen aan hoe haar favoriete club rond 2004 in financieel verval raakte. De naam Olse werd geschrapt en er werd opnieuw gestart in derde provinciale als 'Merksem SC' op de velden van Bouckenborgh. 'Toen kwam Michel Pradolini op de proppen met zijn nieuwe plan voor onze club. Hij bekeek voetbal als een sociaal fenomeen. Ik voelde me meteen thuis in zijn visie. Hij sprak van een engagement van een jaar of vijf maar dat zijn er intussen vijftien geworden. Hij overtuigde me om de taken van ondervoorzitter en financieel verantwoordelijke te aanvaarden. We tekenden meteen een nieuwe lijn uit: alle kinderen waren welkom bij ons. Daar hebben we hard moeten voor knokken want je kunt zelden alle mensen overtuigen. Er blijven steeds weerstanden. Sommigen noemden

ons de makakenclub. We kozen ook voor een duidelijk sportief profiel: bij ons voetbalt de keeper mee, we kiezen voor techniek en creativiteit. Het duurde een tijdje eer we iedereen op dezelfde sportieve en sociale lijn kregen. Ik kreeg vanuit de stad het aanbod om diversiteitsmanager te worden in de buurt rond deze club en dat heb ik met beide handen aangegrepen.'

Ik zag hoe een kind zich afdroogde met een keukenhanddoek en toen greep ik in

Linda koos dus voor het 'uitdiepen van het sociale aspect' bij City Pirates. Ze herhaalt daarbij haar slagzin: 'Elk kind, ongeacht kleur of afkomst moet kunnen voetballen.' Ze benadrukt dat City Pirates verder wil kijken dan de talentscouting en voor veel meer kiest dan voor het winnen van wedstrijden. 'Onze club liet onlangs de kwaliteit van de jeugdopleiding screenen. We kregen opnieuw drie sterren. Chapeau voor onze medewerkers die dit met hart en ziel hebben gerealiseerd. Daar ben ik enorm blij mee. Maar ik hoop wel dat ze ook oog blijven hebben voor alle kinderen uit de buurt die willen voetballen. Mocht men ooit besluiten om enkel nog in interprovinciale of nationale jeugdteams te investeren, dan ben ik meteen weg. Op dat niveau wordt steen en been geklaagd door ouders die denken dat hun kinderen de nieuwe Messi zal worden. Dat gebeurt veel minder in de gewestelijke reeksen. Ik noem het nog steeds mijn leukste verwezenlijking: ik heb ooit de 'knapen C' getraind! Die jongens konden werkelijk niet voetballen en verloren wekelijks met twintig doelpunten verschil. De trainer gooide na twee maanden al de handdoek in de ring. De spelers zaten in zak en as want competitieforfait dreigde. Ik besloot om het over te nemen want ik wilde dat ze het seizoen zouden vervolmaken. Dat dateert van tien jaar geleden maar ik krijg nog altijd berichtjes op mijn verjaardag van hen. Ik hou hier echt een goed gevoel aan over want ik heb die jongens op een levenspad gestuurd. Ik gaf hen zelfvertrouwen en dat was voor

hen een leerproces. Ik deed het voor de vriendschap en om banden te smeden. En daar ben ik in geslaagd. Op het einde van het seizoen kwamen ze me bedanken en tien jaar later zijn ze het dus nog steeds niet vergeten.

Toen ik hier in het begin mijn taak opnam, werd ik met een schrijnend beeld geconfronteerd. Ik zag dat een kind zich bediende van een keukenhanddoek om zich af te drogen. De andere kinderen lachten hem uit. Hij begon te wenen en riep dat hij er niets kon aan doen want dat zijn vader in den bak zat. Toen schrok ik wakker van de triestige toestanden die we hier rondom ons kunnen zien. Dat wilde ik nooit meer beleven. Ik koos resoluut voor de uitbouw van het sociale karakter van onze club.'
Morgen leest u op deze www.dewitteduivel.com het tweede deel van het gesprek met Linda Rusbach, verenigingsmanager van City Pirates.

